

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

22. november 2012 *

»Appel — dumping — forordning (EF) nr. 121/2006 — import af tovværk og kabler af stål med oprindelse i bl.a. Indien — afgørelse 2006/38/EF — forordning (EF) nr. 384/96 — artikel 8, stk. 9 — tilsagn i forbindelse med antidumpingprocedurer«

I sag C-552/10 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 19. november 2010,

Usha Martin Ltd, Kolkata (Indien), ved dikigoroï V. Akritidis og E. Petritsi samt ved avocat F. Crespo,
appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt G. Berrisch og barrister N. Chesaites,

Europa-Kommissionen ved T. Scharf og S. Thomas, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgte i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af dommerne R. Silva de Lapuerta, som fungerende afdelingsformand for Tredje Afdeling, K. Lenaerts, G. Arestis (refererende dommer), J. Malenovský og T. von Danwitz,

generaladvokat: P. Cruz Villalón

justitssekretær: fuldmægtig A. Impellizzeri,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. maj 2012,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 I appelskriftet har Usha Martin Ltd nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 9. september 2010 i sagen Usha Martin mod Rådet og Kommissionen (sag T-119/06, Sml. II, s. 4335, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet og Kommissionen i den af Usha Martin anlagte sag med påstand om annullation dels af Kommissionens afgørelse 2006/38/EF af 22. december 2005 om ændring af afgørelse 1999/572/EF om godtagelse af tilsagn i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i bl.a. Indien (EUT 2006 L 22, s. 54, herefter »den anfægtede afgørelse«), dels af Rådets forordning (EF) nr. 121/2006 af 23. januar 2006 om ændring af forordning (EF) nr. 1858/2005 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i bl.a. Indien (EUT L 22, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

Retsforskrifter

- 2 Den Europæiske Unions anvendelse af antidumpingforanstaltninger reguleres af bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 (EUT L 77, s. 12, herefter »grundforordningen«).
- 3 Grundforordningens artikel 8 med overskriften »Tilsagn« bestemmer i stk. 1, 7 og 9:

»1. Såfremt der er truffet en foreløbig positiv afgørelse om, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, kan Kommissionen godtage tilfredsstillende frivillige tilsagn fra en eksportør om at ændre sine priser eller om at indstille udførslen til dumpingpriser, hvis det, efter at der har fundet en særlig høring af det rådgivende udvalg sted, findes godtgjort, at dumpingimportens skadelige virkninger dermed bringes til ophør. I så tilfælde og så længe tilsagnene gælder, finder den midlertidige told, der er indført af Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 1, eller eventuelt den endelige told, der er indført af Rådet i henhold til artikel 9, stk. 4, ikke anvendelse på den relevante indførsel af den pågældende vare, som er fremstillet af de selskaber, der henvises til i Kommissionens afgørelse om godtagelse af tilsagn med efterfølgende ændringer. Prisforhøjelser i medfør af sådanne tilsagn skal ikke være større end nødvendigt for at udligne dumpingmargenen, og de bør være lavere end dumpingmargenen, hvis sådanne forhøjelser vil være tilstrækkelige til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgræn i Fællesskabet.

[...]

7. Kommissionen kræver, at en eksportør, hvis tilsagn er blevet godtaget, regelmæssigt indgiver oplysninger vedrørende opfyldelsen af et sådant tilsagn og tillader, at relevante data efterprøves. Opfyldes disse krav ikke, anses det for misligholdelse af tilsagnet.

[...]

9. Hvis en part i et tilsagn misligholder tilsagnet eller trækker det tilbage, eller hvis Kommissionen trækker godtagelsen af tilsagnet tilbage, tilbagetrækkes godtagelsen af tilsagnet, efter at der har fundet konsultationer sted, ved en afgørelse truffet af Kommissionen eller i påkommende tilfælde ved en forordning udstedt af Kommissionen, og den midlertidige told, der er indført af Kommissionen i henhold til artikel 7, eller den endelige told, der er indført af Rådet i henhold til artikel 9, stk. 4, finder automatisk anvendelse, forudsat at den pågældende eksportør har haft lejlighed til at fremsætte bemærkninger, undtagen i de tilfælde, hvor han selv har trukket et tilsagn tilbage.

Alle interesserede parter eller medlemsstater kan indgive oplysninger, der indeholder umiddelbare beviser for, at et tilsagn er misligholdt. Den efterfølgende vurdering af, hvorvidt et tilsagn er misligholdt, skal normalt afsluttes senest seks måneder og i intet tilfælde senere end ni måneder efter indgivelsen af en behørigt dokumenteret anmodning. Kommissionen kan anmode medlemsstaternes kompetente myndigheder om bistand til overvågningen af tilsagn.«

Tvistens baggrund

- 4 Der er redegjort for tvistens baggrund i den appellerede doms præmis 2-19 på følgende måde:
  - »2 [Appellanten], Usha Martin Ltd, er et indisk selskab, som producerer tovværk og kabler af stål og eksporterer disse til særligt Den Europæiske Union. [Appellanten] og selskabet Wolf har oprettet den fælles virksomhed Brunton Wolf Wire & Ropes, som er beliggende i Dubai (De Forenede Arabiske Emirater). Brunton Wolf Wire & Ropes producerer ligeledes tovværk og kabler af stål, som eksporteres til Unionen.
  - 3 Den 12. august 1999 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EØF) nr. 1796/1999 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Ungarn, Indien, Mexico, Polen, Sydafrika og Ukraine og om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af denne vare med oprindelse i Republikken Korea (EFT L 217, s. 1).

[...]
  - 5 Den individuelle antidumpingtoldsats, som blev pålagt [appellanten] i betragtning 86 til forordning nr. 1796/1999 og i forordningens artikel 1, stk. 2, var på 23,8%. I overensstemmelse med artikel 2 i forordning nr. 1796/1999 gælder den omhandlede antidumpingtold ikke for tovværk og kabler af stål, der er eksporteret af et selskab, som har afgivet tilsagn, der er godtaget af Europa-Kommissionen, herunder [appellanten].
  - 6 I det tilsagn, der er givet i henhold til grundforordningens artikel 8, stk. 1, har [appellanten] bl.a. forpligtet sig til at overholde mindstepriserne for eksportsalg af tovværk og kabler af stål til Unionen for at sikre, at de skadelige virkninger af dumpingen bringes til ophør.
  - 7 [Appellanten] har ligeledes givet tilsagn om, at hvert salg af det pågældende produkt ledsages af en gyldig tilsagnsfaktura (herefter »tilsagnsfakturaen«), dvs. som indeholder de oplysninger, som fremgår af bilag VI til tilsagnet (tilsagnets punkt 4.1). I henhold til tilsagnets punkt 4.2 har [appellanten] forpligtet sig til ikke at udstede tilsagnsfakturaer for »varer, der ikke er omfattet af tilsagnet«. I henhold til tilsagnets punkt 4.3 er [appellanten] »bekendt med den omstændighed, at hvis det viser sig, at selskabet har udstedt tilsagnsfakturaer, som ikke overholder bestemmelserne i [det pågældende] tilsagn, kan Kommissionen fastslå, at den gyldighedserklæring, som [den] har udstedt vedrørende den omhandlede faktura, er ugyldig, og følgelig oplyse de kompetente toldmyndigheder i medlemsstaterne herom, hvilket ikke berører fællesskabsinstitutionernes mulighed for at træffe de i [det pågældende] tilsagns [punkt] 8 nævnte foranstaltninger«.
  - 8 [Appellanten] påtog sig endvidere en forpligtelse til i overensstemmelse med de krævede tekniske specifikationer hvert kvartal i detaljerede rapporter at give Kommissionen meddelelse om hele selskabets salg af tovværk og kabler af stål i Unionen, herunder salg af tovværk og kabler af stål, som ikke var omfattet af tilsagnet, og til at samarbejde med Kommissionen ved at give den alle de oplysninger, den måtte anse for nødvendige med henblik på at kontrollere, at forpligtelsen blev overholdt (tilsagnets punkt 5 og bilag II, III, IV og V til tilsagnet).

9 I henhold til tilsagnets punkt 6 påtog [appellanten] sig også en forpligtelse til ikke at omgå bestemmelserne i tilsagnet, f.eks. ved direkte eller indirekte at indgå kompenserende arrangementer med kunder i Unionen.

10 Tilsagnets punkt 8 med overskriften »Misligholdelser eller tilbagetrækninger« har følgende ordlyd:

»[Appellanten] er bekendt med den omstændighed, at med forbehold for [punkt] 8.3:

- Omgåelse af tilsagnet eller undladelse af at samarbejde med [...] Kommissionen i forbindelse med overvågningen af tilsagnet vil blive fortolket som en misligholdelse af tilsagnet. Dette gælder også, hvis de i henhold til tilsagnets [punkt] 5 krævede rapporter ikke fremsendes inden fristens udløb, medmindre der foreligger force majeure.
- Når [...] Kommissionen har grund til at antage, at tilsagnet er blevet misligholdt, kan den i medfør af grundforordningens artikel 8, stk. 10, umiddelbart pålægge midlertidig antidumpingtold på grundlag af de foreliggende oplysninger.
- I tilfælde af misligholdelse af tilsagnet eller [...] Kommissionens eller [appellantens] tilbagetrækning af tilsagnet kan der i medfør af grundforordningens artikel 8, stk. 9, indføres endelig antidumpingtold på grundlag af de faktiske omstændigheder, der blev fastlagt i forbindelse med den undersøgelse, der førte til afgivelsen af tilsagnet, forudsat, at [appellanten] har haft lejlighed til at fremsætte bemærkninger, medmindre det er selskabet selv, der har tilbagetrukket tilsagnet.«

[...]

12 Med Kommissionens afgørelse 1999/572/EF af 13. august 1999 om godtagelse af tilsagn i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Ungarn, Indien, Republikken Korea, Mexico, Polen, Sydafrika og Ukraine (EFT L 217, s. 63) godkendte Kommissionen bl.a. det af [appellanten] afgivne tilsagn.

13 Inden for rammerne af en undersøgelse med henblik på at sikre overholdelsen af tilsagnet i overensstemmelse med tilsagnets punkt 5.1 og 5.4 foretog Kommissionen kontrolbesøg i [appellantens] lokaler i Indien og i De Forenede Arabiske Emirater i januar og februar 2005.

14 Ved skrivelse af 12. maj 2005 oplyste Kommissionen [appellanten] om, at som følge af undersøgelsen var Kommissionen af den opfattelse, at selskabet havde misligholdt tilsagnet ved tre lejligheder, og at den følgelig påtænkte at trække godkendelsen af tilsagnet tilbage.

15 Ved skrivelser af 20. maj, 29. august og 6. september 2005 fremkom [appellanten] med sine bemærkninger til konstateringen af misligholdelsen af tilsagnet og Kommissionens påtænkte tilbagetrækning heraf.

16 Rådet vedtog den 8. november 2005 forordning (EF) nr. 1858/2005 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Sydafrika og Ukraine efter en udløbsundersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2 (EUT L 299, s. 1). Ved forordning nr. 1858/2005 besluttede Rådet at opretholde de antidumpingforanstaltninger for import af den pågældende vare med oprindelse i bl.a. Indien, som var indført ved forordning nr. 1796/1999, i yderligere fem år.

17 Ved [den anfægtede afgørelse] besluttede Kommissionen at trække godkendelsen af det tilsagn vedrørende import af tovværk og kabler af stål, som [appellanten] havde afgivet, tilbage, og følgelig ændre beslutning 1999/572 om godkendelse af tilsagnet. Kommissionen fremsatte

sideløbende den 23. december 2005 et forslag til Rådets forordning, med henblik på tilbagetrækning af godkendelsen af tilsagnet og indførelse af endelig antidumpingtold i forhold til [appellanten] (dok. KOM(2005) 541 endelig).

- 18 I den anfægtede afgørelse konstaterede Kommissionen tre misligholdelser af tilsagnet. For det første viste undersøgelsen af [appellantens] regnskabsdokumenter, at store mængder af den pågældende vare, som ikke var omfattet af tilsagnet, i strid med tilsagnets punkt 5.2 og bilag IV, stk. 1, til tilsagnet var blevet udeladt i de kvartalsrapporter om salget, som [appellanten] havde forelagt for Kommissionen. For det andet konstaterede Kommissionen, at [appellanten] havde solgt de pågældende varer i strid med tilsagnets punkt 4.2 og 4.3 til sine forretningsmæssigt forbundne importører i Det Forenede Kongerige og Danmark og opført varerne på tilsagnsfakturaerne. For det tredje viste kontrolbesøget i Brunton Wolf Wire & Ropes' lokaler i Dubai, at en vis mængde tovværk og kabler af stål var blevet eksporteret fra De Forenede Arabiske Emirater til Unionen og angivet som havende oprindelse i De Forenede Arabiske Emirater, selv om de i virkeligheden havde indisk oprindelse.
- 19 Rådet vedtog således den 23. januar 2006 [den anfægtede forordning]. I henhold til den anfægtede forordnings artikel 1 blev [appellanten] fjernet fra listen over selskaber, der var fritaget for den endelige antidumpingtold. Følgelig blev den endelige antidumpingtold på 23,8%, som i henhold til betragtning 86 og til artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1796/1999, som forlænget ved artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1858/2005, var pålagt [appellanten], indført på import af den pågældende vare fremstillet af [appellanten] og eksporteret til Unionen.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. april 2006 anlagde appellanten en sag med påstand om for det første annullation af den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning, for så vidt som disse EU-retsakter vedrørte den, og for det andet, at Rådet og Kommissionen tilpligtedes at betale sagens omkostninger.
- 6 Til støtte for sine påstande ved Retten fremførte appellanten to anbringender vedrørende henholdsvis tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og en retlig fejl, manglende begrundelse og magtfordrejning for så vidt angår de pågældende varers oprindelse.
- 7 Med det første anbringende gjorde appellanten gældende, at de to uregelmæssigheder, som Kommissionen har henvist til, nemlig henholdsvis undladelsen af at indsende en rapport om salg, der ikke var omfattet af tilsagnet, og anvendelsen af tilsagnsfakturaer, ifølge proportionalitetsprincippet ikke udgjorde væsentlige misligholdelser af dette tilsagn, som gav Kommissionen mulighed for at pålægge virksomheden en sanktion så drastisk som tilbagetrækning af godkendelsen af tilsagnet.
- 8 Retten forkastede dette første anbringende, idet den i det væsentlige fastslog i den appellerede doms præmis 53-55, at en misligholdelse af et tilsagn er tilstrækkeligt til, at tilsagnet tilbagetrækkes, og at proportionalitetsprincippet ikke finder anvendelse på spørgsmålet om selve påleggelsen af antidumpingtold som følge af denne tilbagetrækning. En sådan tilbagetrækning af godkendelsen af tilsagnet medfører således påleggelsen af endelig antidumpingtold på de pågældende importtransaktioner, og lovligheden af tilbagetrækningen af en godkendelse af et tilsagn kan ikke som sådan anfægtes under henvisning til dette princip.
- 9 Hvad angår appellants andet anbringende til støtte for søgsmålet har Retten i den appellerede doms præmis 58 forkastet det som irrelevant og frifundet Rådet og Kommissionen i det hele.

Parternes påstande

- 10 Appellanten har nedlagt følgende påstande:
- Principalt ophæves den appellerede dom i sin helhed så vel som den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning, for så vidt som disse EU-retsakter vedrører appellanten.
  - Subsidiært hjemvises sagen til Retten.
  - Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten.
- 11 I sit svarskrift har Rådet nedlagt følgende påstande:
- Principalt forkastes appellen.
  - Subsidiært forkastes appellen, og sagen hjemvises til Retten.
  - Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Retten.
- 12 I sit svarskrift har Kommissionen nedlagt påstand om frifindelse og om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger såvel under appelsagen som i forbindelse med sagen for Retten.

Appellen

Parternes argumenter

- 13 Med sit eneste anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten med urette har fastslået, at en misligholdelse af et tilsagn er tilstrækkeligt til, at tilsagnet tilbagetrækkes, og en sådan tilbagetrækning svarer til pålæggelsen af antidumpingtold, som proportionalitetsprincippet ikke finder anvendelse på, hvorfor lovligheden af tilbagetrækningen af en godkendelse af et tilsagn ikke som sådan kan anfægtes under henvisning til dette princip.
- 14 Appellanten har ligeledes anført, at Retten åbenlyst har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, da den fastslog i den appellerede doms præmis 48, at det er »ubestridt, at [appellanten] ikke har overholdt det pågældende tilsagn« i og med, at dette udsagn fejlagtigt fremstiller det således, at appellanten har anerkendt en misligholdelse af tilsagnet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 8, hvilket ikke er tilfældet. Appellanten har således aldrig anerkendt, at de fejl eller uregelmæssigheder, som er begået, var tilstrækkelig alvorlige til at udgøre misligholdelse af tilsagnet i denne artikel 8, stk. 9's forstand. Alle virksomhedens varer, som var omfattet af tilsagnet, blev i øvrigt solgt til priser over minimumsprisen, mens de øvrige varer, som ikke var omfattet af tilsagnet, faktisk var underlagt passende antidumpingtold, og kontrolprocedurerne fungerede effektivt med virksomhedens fulde samarbejde.
- 15 Appellanten har særligt anført, at beslutningen om at trække godkendelsen af tilsagnet tilbage i henhold til grundforordningens artikel 8, stk. 9, udgør en etape forud for pålæggelsen af antidumpingtold og svarer til en retsakt fra EU-institutionerne, som er underlagt retsinstansernes kontrol i lyset af proportionalitetsprincippet. Virksomheden er af den opfattelse, at enhver afgørelse vedrørende tilsagn truffet i henhold til denne artikel 8, særligt godkendelse af tilsagn, de betingelser, der pålægges herfor, og godkendelsens midlertidige tilbagetrækning, kan underlægges retsinstansernes kontrol i forbindelse med dette princip. Appellanten har anført, at et andet synspunkt ville medføre, at

EU-institutionerne og særligt Kommissionen blev tillagt en ubegrænset skønsbeføjelse ved anvendelsen af denne artikel 8. Den manglende anvendelse af det pågældende princip ved gennemførelsen af tilsagn ville ligeledes føre til en ophævelse af nødvendigheden for en begrundelse i afgørelser, hvorved Kommissionen trak tilsagn tilbage, og til umuligheden af at underlægge gyldigheden af disse retsakter og deres begrundelse domstolskontrol.

- 16 Hvad angår argumenterne vedrørende den påståede urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder i den appellerede doms præmis 48 har Rådet anført, at under den administrative undersøgelse og proceduren for Retten har appellantens aldrig anfægtet Kommissionens konklusion om, at appellantens på den ene side i rapporter fremsendt til denne institution havde undladt at angive de salg af de omhandlede varer, som ikke var omfattet af tilsagnet, eller at den på den anden side havde opført salg af de omhandlede varer, som ikke var omfattet af tilsagnet, i tilsagnsfakturaer, og at virksomheden følgelig ikke overholdt sit tilsagn. Rettens konklusion i den pågældende præmis 48 er således korrekt. Hvad angår påstanden om, at det andet punktum i den pågældende doms præmis 51 kunne give det indtryk, at appellantens havde anerkendt vigtigheden af misligholdelsen af tilsagnet, er Rådet af den opfattelse, at denne præmis alene henviser til Rettens dom af 4. juli 2002, Arne Mathisen mod Rådet (sag T-340/99, Sml. II, s. 2905) og til to betingelser som skal være opfyldt, for at Kommissionen lovligt kan trække sin godkendelse af et tilsagn tilbage og indføre en endelig antidumpingtold.
- 17 Rådet er af den opfattelse, at ordlyden af grundforordningens artikel 8, stk. 9, utvetydigt indebærer, at tilbagetrækningen af godkendelsen af et tilsagn er en direkte følge af en misligholdelse heraf, på samme måde som indførelse af antidumpingtold er en direkte følge af tilbagekaldelsen af godkendelsen af et tilsagn. Der skal ikke foretages nogen sondring mellem væsentlige misligholdelser og mindre misligholdelser af tilsagnet. Når en eksportør giver tilsagn, og Kommissionen godkender dette, tilkommer det denne eksportør at overholde alle betingelser i tilsagnet. Rådet har anført, at tilsagnene bygger på et tillidsforhold mellem eksportøren, som ved at give tilsagn har mulighed for at undgå betaling af told, og Kommissionen. Sidstnævnte har i forhold til Unionens industri forpligtelse til at sikre, at tilsagnene er lige så effektive som indførelsen af antidumpingtold.
- 18 Rådet er af den opfattelse, at beslutningen om at trække godkendelsen af et tilsagn tilbage i tilfælde af misligholdelse heraf ikke er underlagt en særlig kontrol med forholdsmæssigheden af en sådan tilbagetrækningsbeslutning. Det har imidlertid anført, at Kommissionen alene kan trække godkendelsen af et tilsagn tilbage, hvis den har fastslået, at betingelserne i tilsagnet er blevet tilsidesat. En sådan konstatering er underlagt almindelig domstolsprøvelse.
- 19 Rådet har endelig fremhævet, at appellantens aldrig har gjort gældende, at grundforordningens artikel 8, stk. 9, som sådan kan være i strid med proportionalitetsprincippet ved at fastslå, at enhver misligholdelse af et tilsagn er tilstrækkelig til at give Kommissionen mulighed for at trække godkendelsen af dette tilsagn tilbage.
- 20 Kommissionen har tilsluttet sig Rådets bemærkninger vedrørende realiteten. Den har endvidere anført, at grundforordningens artikel 8 ikke giver appellantens nogen ret til at drage fordel af et tilsagn, og at denne institution råder over en vid skønsbeføjelse ved afgørelsen af, om den vil godkende et tilsagn afgivet af en virksomhed eller ej. Appellantens anbringende anfægter reelt gyldigheden af grundforordningen som sådan, henset til proportionalitetsprincippet, for så vidt som det klart fremgår af ordlyden af denne forordning, at Kommissionen har beføjelse til at pålægge antidumpingtold, så snart der har fundet misligholdelse af et tilsagn sted. Kommissionen har gjort gældende, at den fortolkning af denne artikel 8, som appellantens har påberåbt sig, hvis den blev antaget, ville være til alvorlig skade for effektiviteten af tilsagnene, som er bestemt til at have samme virkninger som antidumpingtold, nemlig at bringe dumpingens skadelige virkninger til ophør.
- 21 Kommissionen har anført, at den er forpligtet til at bringe en skadelig dumping til ophør, og at kontrollen med et tilsagns gennemførelse i denne forbindelse er af afgørende betydning. Derfor vil tekniske tilsidesættelser af forpligtelsen til at fremsende oplysninger være meget væsentlige, for så vidt

som disse har til formål at give Kommissionen mulighed for at opfylde sin kontrolforpligtelse vedrørende overholdelsen af tilsagnet. Grundforordningens artikel 8, stk. 7, overlader en meget snæver skønsmargin til Kommissionen i denne forbindelse ved at bestemme, at i forbindelse med denne kontrol skal det anses for misligholdelse af tilsagnet, hvis tilsagnets krav ikke opfyldes.

Domstolens bemærkninger

- 22 Indledningsvis bemærkes, at det følger af grundforordningens artikel 8, stk. 1, at Kommissionen i tilfælde af, at det er fastslået, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, kan godtage tilfredsstillende frivillige tilsagn fra en eksportør om at ændre sine priser for at undgå at udføre de pågældende varer til dumpingpriser, hvis den finder det godtgjort, at dumpingimportens skadelige virkninger bringes til ophør med dette tilsagn.
- 23 Det fremgår af den appellerede doms præmis 12, at Kommissionen besluttede at godkende det af appellanten afgivne tilsagn, hvorefter denne virksomhed har forpligtet sig til at overholde mindstepriserne for eksportsalg af tovværk og kabler af stål til Unionen for at sikre, at de skadelige virkninger af dumpingen bringes til ophør.
- 24 Ifølge formålet med grundforordningens artikel 8 var appellanten i henhold til det tilsagn, den havde afgivet, forpligtet til ikke alene at sikre den faktiske overholdelse heraf, men ligeledes at foretage en effektiv overvågning med gennemførelsen af dette tilsagn i samarbejde med Kommissionen i forbindelse med det tillidsforhold, som godkendelsen af et sådant tilsagn byggede på.
- 25 Retten har i den appellerede doms præmis 48 fastslået, at appellanten ikke havde overholdt sit tilsagn ved for det første at tilsidesætte sin forpligtelse til at indgive kvartalsrapporter over salg af den pågældende vare, som ikke var omfattet af tilsagnet, og for det andet ved at tilsidesætte sin forpligtelse til ikke at udstede tilsagnsfakturaer for varer, som ikke var omfattet af tilsagnet.
- 26 Med det eneste anbringendes andet led, som behandles først, har appellanten gjort gældende, at Retten åbenlyst har gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt ved at fastslå, at appellanten havde anerkendt at have misligholdt sit tilsagn i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 8, skønt virksomheden altid havde gjort gældende, at der ikke forelå nogen væsentlig tilsidesættelse af dette tilsagn.
- 27 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Moser Baer India mod Rådet, Sml. I, s. 7051, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 Det bemærkes, at det fremgår af den appellerede dom, at appellanten ikke på noget tidspunkt har anfægtet Kommissionens konklusion om, at appellanten dels i rapporter fremsendt til denne institution havde undladt at angive de salg af de omhandlede varer, som ikke var omfattet af tilsagnet, dels havde opført salg af de omhandlede varer, som ikke var omfattet af tilsagnet, i tilsagnsfakturaer. Det er således med rette, at Retten har fastslået, at appellanten ikke havde overholdt betingelserne i tilsagnet.
- 29 For så vidt som appellanten forsøger at rejse tvivl ved Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder ved i det væsentlige at anfægte den omstændighed, at Retten har fastslået, at betingelserne i tilsagnet ikke er blevet overholdt, skal dette argument således afvises, idet appellanten herved søger at opnå en ny undersøgelse af Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, hvilket Domstolen ikke har kompetence til som led i en appel.

- 30 Hvad angår kritikken af, at Retten i den appellerede doms præmis 51 skulle have ladet forstå, at appellanten ikke havde bestridt at have begået alvorlige fejl, skal den forkastes som en følge af en urigtig forståelse af den pågældende præmis. Rettens konstatering, hvorefter »[appellanten] ikke har bestridt, at disse betingelser er opfyldt«, indebærer på ingen måde, at Retten er af den opfattelse, at appellanten har anerkendt at have begået alvorlige fejl. Omdrejningspunktet for Rettens argumentation i dommens præmis 51 er tværtimod den betragtning, at »enhver misligholdelse« af tilsagnet automatisk medfører tilbagetrækning af godkendelsen af dette, uden at det er nødvendigt at kvalificere rækkevidden af de begærede tilsidesættelser.
- 31 Hvad angår appellants eneste anbringendes første led har appellanten foreholdt Retten, at den med urette bl.a. i den appellerede doms præmis 51 har fastslået, at appellanten ikke har anfægtet, at der forelå væsentlig misligholdelse af tilsagnet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 8, stk. 9, som bemyndiger Kommissionen til at trække tilsagnet tilbage. Ifølge appellanten udgør beslutningen om at trække godkendelsen af tilsagnet tilbage i henhold til denne bestemmelse en etape forud for pålæggelsen af antidumpingtold og indebærer en skønsbeføjelse for Kommissionen, som er underlagt Unionens retsinstansers kontrol i lyset af proportionalitetsprincippet.
- 32 Det fremgår ganske vist af grundforordningens artikel 8, stk. 9, at anvendelsen af antidumpingtold sker automatisk i tilfælde af Kommissionens tilbagetrækning af sin godkendelse af et tilsagn. Derimod råder Kommissionen over ovennævnte skønsbeføjelse ved den vurdering, der skal kvalificere arten af det misligholdte tilsagn og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at fastslå, om godkendelsen af tilsagnet skal trækkes tilbage eller ej. Under disse omstændigheder er det udøvelsen af denne skønsbeføjelse, der – i modsætning til hvad Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 51 og 55 – kan gøres til genstand for Unionens retsinstansers kontrol.
- 33 Grundforordningens artikel 8, stk. 9, andet afsnit, bestemmer, at Kommissionens vurdering af, hvorvidt et tilsagn er misligholdt, normalt skal afsluttes senest seks måneder og i intet tilfælde senere end ni måneder efter indgivelsen af en behørigt dokumenteret anmodning fra enhver part eller enhver medlemsstat med henblik på, at det undersøges, om der foreligger en sådan misligholdelse.
- 34 Som anført i denne doms præmis 28, fremgår det af den appellerede doms præmis 48, at appellanten ikke havde overholdt sit tilsagn ved dels at tilsidesætte sin forpligtelse til at indgive de krævede kvartalsrapporter, dels at tilsidesætte sin forpligtelse til ikke at udstede tilsagnsfakturaer for varer, som ikke var omfattet af tilsagnet. Det fremgår i denne forbindelse af 26. betragtning til den anfægtede afgørelse, at »ifølge Kommissionen kan forpligtelsen til at fremlægge nøjagtige salgsrapporter og opførelsen på en tilsagnsfaktura af varer, som ikke er omfattet af tilsagnet, derimod ikke betragtes som værende af sekundær eller underordnet betydning«. Ifølge samme betragtning er Kommissionen af den opfattelse, at »for at Kommissionen kan føre et effektivt tilsyn med tilsagnet og afgøre, om det overholdes, og de skadelige virkninger af dumpingen er forsvundet, kræves det, at den har adgang til detaljerede oplysninger om salget af den pågældende vare til Fællesskabet. Hvis salgsrapporterne er ufuldstændige eller unøjagtige, opstår der generel tvivl om virksomhedens overholdelse af tilsagnet[, hvorfor] [o]verholdelsen af indberetningsforpligtelsen betragtes [...] som en af virksomhedens vigtigste forpligtelser«.
- 35 Det er i øvrigt åbenlyst, at Kommissionens gennemførelse af kontrollen med tilsagnene afhænger af troværdigheden af de dokumenter, som fremsendes i forbindelse med udøvelsen af det tilsagn, som den pågældende eksportør har indgået aftale om. Ved at tilsidesætte en sådan informationsforpligtelse som følger af et tilsagn, som det i hovedsagen omhandlede, har eksportøren brudt det tillidsbånd, som er nødvendigt for det samarbejdsforhold, som er indført ved et sådant tilsagn. En sådan tilsidesættelse af tilsagnets betingelser risikerer at fratage det dets anvendelighed. Under sådanne omstændigheder skal informationsforpligtelsen betragtes som afgørende for tilsagnsordningens rette funktion, som gør det muligt at undgå anvendelsen af antidumpingtold.

- 36 Det skal bemærkes, at formålet med grundforordningens artikel 8, som tilsigter at sikre, at de skadelige virkninger af dumping, som Unionens industri har lidt, bringes til ophør, i det væsentlige bygger på eksportørens samarbejdsforpligtelse samt på kontrollen med den korrekte gennemførelse af det tilsagn, som sidstnævnte har afgivet.
- 37 Det er således ikke lykkedes appellanten at godtgøre, at Kommissionens vurdering, hvorefter appellanten ikke har overholdt en vigtig forpligtelse, er fejlagtig.
- 38 Appellantens argumenter, som er gengivet i den appellerede doms præmis 27-43, kan således ikke rejse tvivl ved Kommissionens kvalificering af de misligholdte forpligtelser som værende blandt de vigtigste forpligtelser.
- 39 Da det er ubestridt, at appellanten har misligholdt sit tilsagn for så vidt angår såvel forpligtelsen til at indgive kvartalsrapporter over salg af den pågældende vare, der ikke var omfattet af tilsagnet, som forpligtelsen til ikke at udstede tilsagnsfakturaer for varer, der ikke var omfattet af tilsagnet, og at vurderingen vedrørende eksistensen af en misligholdelse af en af de vigtigste forpligtelser heri følgelig ikke kan betragtes som fejlagtig, var Kommissionen berettiget til at trække sin godkendelse af appellants tilsagn tilbage og har herved ikke tilsidesat proportionalitetsprincippet. Når det er sagt, påhviler det i øvrigt Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 8, stk. 9, at pålægge appellanten en endelig antidumpingtold.
- 40 Det følger af de ovennævnte bemærkninger, at appellants eneste anbringende til støtte for appellen ikke kan tages til følge, og at appellen følgelig bør forkastes.

Sagens omkostninger

- 41 Ifølge procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Appellanten har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets og Kommissionens påstande.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Usha Martin Ltd betaler omkostningerne i den foreliggende sag.**

Underskrifter